

РЕШЕНИЕ

№ 27360

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 19.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8145** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Ц. А. А., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Б. Х., срещу Заповед № 3383з/896 от 28.06.2024г., рег.№ 24-4332-003720, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, издадена от полицаи в група ООР, сектор ОП при 08 РУ - СДВР.

Според изложеното в жалбата, оспорената заповед е неправилна, незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Конкретни доводи не се излагат. Моли се за отмяна на заповедта и за присъждане на сторените разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Х. и адв. М., които поддържат жалбата и молят за отмяна на заповедта.

Ответникът –полицаи в група ООР, сектор ОП при 08 РУ - СДВР, издал оспорената Заповед № 3983з/896 от 28.06.2024г., не се представлявала по делото и не изразява становище по жалбата.

С процесната Заповед № 3383з/896 от 28.06.2024г., рег.№ 24-4332-003720, на Ц. А. А. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, но не повече от 18 месеца“. В заповедта се посочва, че същата е във връзка със съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № ГА 1231408 от 28.06.2024г.,

с който е констатирано, че на същата дата – 28.06.2024г. , около 18:10 часа Ц. А. А. управлявал в [населено място] по бул. Ц. Л. с посока на движение от ул. Обиколна към бул. К. лек автомобил М. ЦЛК с рег. № СВ33334 ТС, при което при извършена проверка до номер 85 отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DRUG TEST 5000 STK с № ARL 0051. На жалбоподателя е бил издаден талон за изследване № 0179766, в който е удостоверен отказ на лицето да му бъде извършена проверка и съдържащ предписание към лицето да се яви във ВМА до 40 минути. По делото няма данни предписанието да е изпълнено.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Неоснователни са възраженията, че на жалбоподателя не била връчена докладна записка, съставена от актосъставителя Л. Н.. За административния орган не съществува процесуално задължение да връчва на адресата на индивидуалния административен акт съставените вътрешнослужебни актове, какъвто се явява въпросната докладна записка. Освен това, доколкото последната е част от изпратената административна преписка, тя е налична по делото и с нея жалбоподателят, респективно неговите процесуални представители са могли да се запознаят в настоящото производство.

Не е налице процесуално нарушение и поради това, че в процесната заповед не е посочен часа на отказа на жалбоподателя да му бъде извършена проверка. В заповедта е посочено, че същата се издава във връзка със съставения АУАН, който жалбоподателят е подписал без възражения, както и в талона за изследване, също подписан от него, в които часът на проверката, респективно на отказа е точно посочен, следователно посоченото обстоятелство се явява категорично установено и правото на защита е гарантирано в достатъчна степен.

Оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за

отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с DRUGTEST за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Наличието на фактическото основание за прилагане на мярката безспорно се установява от приложения по делото доказателствен материал, в това число от талона за медицинско изследване, в който е отбелязано, че лицето отказва да бъде проверено. Следователно, с оглед приложените по делото доказателства, наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка следва да се счита за безспорно установено.

Неотносими към законосъобразността на процесната заповед са оплакванията на процесуалните представители на жалбоподателя, касаещи предходно НП, което макар и приложено към преписката, е напълно неотносимо към фактите и обстоятелствата, свързани с налагането на принудителната мярка.

След като е категорично установено, че при извършената му проверка като водач на МПС жалбоподателят е отказал да бъде да бъде изпробван за употребата на наркотични вещества, безспорно е изпълнена хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП и заповедта се явява издадена в съответствие с материалния закон.

Заповедта съответства и на целта на закона – налагането на мярката цели да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

С оглед изложеното, Заповед № 3383з/896 от 28.06.2024г. се явява законосъобразна изцяло и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. А. А. срещу Заповед № 3383з/896 от 28.06.2024г., рег.№ 24-4332-003720, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от полиция в група ООР, сектор ОП при 08 РУ - СДВР.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: